

Ιδιωτικοποίηση των επικουρικών συντάξεων: δώρο στο ιδιωτικό κεφάλαιο

Της **Γεωργίας Χασάπη**

Ως άξονα «αναπτυξιακής» πολιτικής, στην περιβόητη έκθεση Πισσαρίδη, παρουσιάζει η κυβέρνηση την παράδοση του κλάδου της επικουρικής σύνταξης στο ιδιωτικό ασφαλιστικό κεφάλαιο, μέσω της εισαγωγής πλήρους κεφαλαιοποιητικού συστήματος στις επικουρικές συντάξεις.

Η προοπτική αυτή έχει ήδη δρομολογηθεί από το προηγούμενο φθινόπωρο, όταν ο τότε αρμόδιος υφυπουργός Ν. Μηταράκης, σύμφωνα με ένα άλλο «πόρισμα σοφών», παρουσίασε το νέο πλάνο για τις επικουρικές συντάξεις. Σύμφωνα με αυτό, όλοι οι νέοι ασφαλισμένοι μετά την 1/1/2021 θα υπάγονται υποχρεωτικά στο νέο ασφαλιστικό σύστημα επικουρικής, το οποίο θα είναι αμιγώς κεφαλαιοποιητικό, με τη σύμπραξη ιδιωτικού τομέα (ασφαλιστικές εταιρείες). Οι επικουρικές συντάξεις των νέων ασφαλισμένων δεν θα είναι εγγυημένες από το Δημόσιο, καθώς το ύψος τους θα εξαρτάται από την «απόδοση» του ρίσκου που θα επιλέγει ο κάθε ασφαλισμένος, ανάμεσα σε «τρία επενδυτικά πακέτα», «χαμηλού», «μεσαίου» και «υψηλού επενδυτικού κινδύνου». Με αυτό τον τρόπο, η ευθύνη για απόδοση της σύνταξης μετατοπίζεται στον ασφαλισμένο, αφού αυτός επιλέγει πού θα επενδύσει τις εισφορές του.

Αξίζει να σημειωθεί ότι παρόλο που η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής είχε ήδη εξαγγελθεί από τη ΝΔ, δυστυχώς αποτελεί τη συνέχεια όλων των προηγούμενων αντιασφαλιστικών μεταρρυθμίσεων των κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ. Η αντιμετώπιση της κοινωνικής ασφάλισης ως «πρόβλημα κόστους» υπηρετήθηκε από όλες τις κυβερνήσεις, καθεμιά από τις οποίες άφηνε ανέγγιχτα τα πεπραγμένα της προηγούμενης και προχωρούσε παρακάτω. Έτσι

και τώρα, η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής επισφραγίζει τις αντιασφαλιστικές αλλαγές που επέφερε ο νόμος Κατρούγκαλου και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (διαχωρισμός εθνικής – ανταποδοτικής με απόσυρση μακροπρόθεσμα της κρατικής εγγύησης στην ανταποδοτική, επαγγελματικά ταμεία υπό κρατική εποπτεία αλλά όχι κρατική εγγύηση).

Στρατηγικοί στόχοι όλων των αντεργατικών αλλαγών στο ασφαλιστικό είναι η μείωση στο ελάχιστο της κρατικής δαπάνης για την Κοινωνική Ασφάλιση και η απαλλαγή των εργοδοτών από το «βάρος» πληρωμής ασφαλιστικών εισφορών. Η έννοια της σύνταξης ως κοινωνικού δικαιώματος και προστασίας απέναντι στους ασφαλιστικούς κινδύνους (γηρατειά, θάνατος, αναπηρία, εργατικό ατύχημα κ.ά.) τείνει να καταργηθεί και η σύνταξη μετατρέπεται σε ατομική υπόθεση του εργαζόμενου και σε επενδυτικό προϊόν προς πώληση από ιδιωτικές εταιρείες που φαλίρισαν την προηγούμενη δεκαετία και ψάχνουν νέα προϊόντα και αγορά.

Η διεκδίκηση ενός δημόσιου αναδιανεμητικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, όπως και ο δημόσιος διάλογος για τη «βιωσιμότητα» του ασφαλιστικού, χρειάζεται να επανέλθουν με τους όρους και τις ανάγκες των εργαζομένων, σύμφωνα με τις βασικές αρχές της κοινωνικής αλληλεγγύης και της αλληλεγγύης των γενεών και όχι σύμφωνα με τις δεσμεύσεις των κυβερνήσεων απέναντι σε καπιταλιστικούς θεσμούς και επενδυτές.